

สำเนาฉบับ

○ คำพิพากษา

(ด. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๑๓๔๘/๒๕๕๔

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๖๙/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นายคิม ไชยแสนสุข ผู้ฟ้องคดี

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑
คณะอนุกรรมการไต่สวน ที่ ๒
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๓
คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ
ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. ที่ ๔
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ สังกัดคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
และได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัย
รามคำแหง ตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไป มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๔ ปี
เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีกล่าวหาว่า นายรังสรรค์ แสงสุข
อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัย
รามคำแหง ผู้ฟ้องคดี รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงกับพวก กระทำความผิด
ฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ออกคำสั่งขยายเวลาราชการ
ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ
พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล ให้นายรังสรรค์ และนางรำไพ
ได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สวนข้อเท็จจริงและ
เสนอสำนวนการได้สวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๓ ต่อประธานกรรมการ
ป.ป.ช. เพื่อนำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาต่อไป ในการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่
๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ วาระที่ ๓.๓ ที่ประชุมพิจารณา
มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม
และวรรคห้า และมีมูลความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗
และส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย และ
ส่งอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา ประธานกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือ ด่วน ที่
ปช ๐๐๑๓/๔๘๗๑ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาโทษ
ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ
และมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ๐๕๐๙.๖(๒.๑)/๑๖๐๑ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งคำสั่ง
ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่ง
ไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งตามข้อบังคับ ก.พ.อ. ว่าด้วย
การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ให้ ก.พ.อ. พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน
นับแต่วันที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้รับหนังสืออุทธรณ์ แต่เมื่อพ้น
ระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ยังมิได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดี
มาฟ้องต่อศาลโดยมีมูลเหตุแห่งคดีว่า สำนักนายกรัฐมนตรีมีประกาศ ลงวันที่ ๒๘
มกราคม ๒๕๔๖ ตามที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีมติเห็นชอบให้แต่งตั้งนายรังสรรค์ แสงสุข
ดำรงตำแหน่งต่อไปอีกวาระ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายรังสรรค์
แสงสุข ให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อไปอีกหนึ่งวาระ ตั้งแต่วันที่
๑๖ มกราคม ๒๕๔๖ ซึ่งนายรังสรรค์ แสงสุข จะครบกำหนดวาระการดำรงตำแหน่ง

/อธิการบดี...

อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีประกาศ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ พ้นจากราชการ เนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปี บริบูรณ์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย (ก.ม.) ทำหน้าที่แทนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ได้มีมติให้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/๒๖๒๓ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งรายชื่อผู้ที่สภามหาวิทยาลัยพิจารณาแล้วมีความเห็นว่าเหมาะสมที่จะขยายเวลา ให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณ เมื่ออายุครบ ๖๕ ปี บริบูรณ์ รวมทั้งสิ้น ๒๐ ราย มีชื่อนายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริমনกุล รวมอยู่ด้วย ต่อมา มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปี บริบูรณ์ จำนวน ๑๔ ราย โดยมีนายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริমনกุล รวมอยู่ด้วย คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นตามข้อหารือของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตามเรื่องเสร็จ ที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ ว่า ผู้ที่ได้รับการต่อเวลาราชการ จะต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการสอนหรือวิจัยตามที่ได้รับอนุมัติให้รับราชการต่อไปเท่านั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ในตำแหน่งทางบริหารในขณะเดียวกันได้ และมหาวิทยาลัยศิลปากรได้ มีหนังสือหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า มหาวิทยาลัยศิลปากรจะต้องผูกพันตามหนังสือ ตอบข้อหารือ เรื่องเสร็จ ที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาตอบข้อหารือว่า มหาวิทยาลัยศิลปากรต้องผูกพันตามข้อหารือของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖(๒.๕)/๔๐๔๖ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ ถึงมหาวิทยาลัยรามคำแหง แจ้งผลการพิจารณาปัญหา ข้อกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการต่อเวลาของข้าราชการ พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามแนวทางที่คณะกรรมการกฤษฎีกาตอบข้อหารือ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๖๒๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒

/มีนาคม...

มีนาคม ๒๕๔๙ ให้ยกเลิกการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เฉพาะรายนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ นำเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งประเภทวิชาการส่งคืนคลัง

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงนามโดยผู้มีอำนาจตามกฎหมาย กระบวนการพิจารณาทางปกครองชอบด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ ก.พ.อ. มีมติกำหนดขึ้น คือ ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ และดำเนินการตามลำดับชั้นและตามลำดับขั้นตอนการปฏิบัติราชการปกติของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเป็นการออกคำสั่งโดยสุจริต ไม่ได้กระทำโดยมีเจตนาทุจริต และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือราชการ ทั้งไม่เป็นความผิดทางอาญา ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูล เป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการกระทำที่ผิดพลาดอย่างชัดแจ้งและร้ายแรงในสาระสำคัญ ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย คือ (๑) การร้องเรียนกล่าวหา ผู้ร้องเรียนมีสาเหตุโกรธเคืองหรือไม่พอใจผลการสรรหาตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือการทำหน้าที่บริหารงานของผู้ฟ้องคดี การไต่สวนข้อเท็จจริงมีการรับฟังพยานบุคคลเพียง ๓ ปากเท่านั้น คือ นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้กล่าวหา นายธนศักดิ์ วรรณสุข ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง นายธีระ ทองประกอบ ผู้อำนวยการกองคลัง มหาวิทยาลัยรามคำแหง และที่นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ ให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า เมื่อนายรังสรรค์ แสงสุข พ้นจากตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงในวันที่เกษียณอายุราชการ คือ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ มีผลให้รองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีต้องพ้นจากตำแหน่งไปด้วย ตามมาตรา ๒๓ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง เพราะมาตรา ๒๓ บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า อธิการบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี

/การเกษียณ...

การเกษียณอายุราชการไม่เป็นเหตุให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่อย่างใด (๒) การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (๒.๑) กระทำโดยไม่มีอำนาจ หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ กล่าวคือ ตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวม พยานหลักฐานเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีมีการกล่าวหาเกี่ยวกับการ ต่ออายุราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล เท่านั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการที่ผู้ฟ้องคดีลงนาม ในคำสั่งจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงาน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นคนละเรื่องกันอันมีความแตกต่างกันในสาระสำคัญของการกระทำ มีความแตกต่างกันในสาระสำคัญของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และความเสียหาย ที่เกิดขึ้นย่อมแตกต่างกันในสาระสำคัญด้วย ดังนั้น ย่อมเห็นได้ชัดแจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำโดยไม่มีอำนาจและนอกเหนืออำนาจที่ตนได้รับมาจากคำสั่งแต่งตั้ง เป็นการกระทำ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๓ และคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ (๒.๒) กระทำโดยไม่ถูกต้อง ตามกฎหมายหรือผิดกฎหมาย กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการที่ผู้ฟ้องคดีลงนามในสัญญาจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยมีฐานะเป็นลูกจ้าง ต้องทำสัญญาจ้างเป็นรายปี และรับค่าจ้างตอบแทนเป็นรายเดือน เมื่อไม่มีฐานะเป็น ข้าราชการ จึงไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ดังนั้น จึงเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาที่ไม่มี บุคคลใดหรือผู้ใดกล่าวหาเป็นหนังสือลงลายมือชื่อต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำที่ ไม่ถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๓ (๕) และมาตรา ๘๔ (๒.๓) การกระทำไม่ถูกต้องตามวิธีการอันเป็น สาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดี ได้กระทำการใดเกี่ยวกับการต่ออายุราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งครบองค์ประกอบตามกฎหมายหรือ

/มีมูล...

มีมูลเป็นความผิดทางวินัย หรือทางอาญาอย่างไร และที่สำคัญคือไม่มีการแจ้งเลย ว่าผู้ฟ้องคดีเกี่ยวข้องกับ การออกคำสั่งต่ออายุราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ อย่างไร เมื่อยังไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหา ย่อมไม่มีการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้ จึงยังไม่มีการไต่สวนข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจพิจารณาวินิจฉัยชี้มูลความผิดได้ (๒.๔) กระทำโดยไม่สุจริต การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งไม่อยู่ในหนังสือร้องเรียนกล่าวหา และไม่อยู่ในคำสั่งแต่งตั้งแสดงให้เห็นถึงความไม่สุจริตเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีหลงประเด็นการต่อสู้ และไม่โต้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในประเด็นสาระสำคัญ (๓) การพิจารณาและมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (๓.๑) การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการใดที่เกี่ยวกับการต่ออายุราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ จึงถือว่ายังไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาและยังไม่มีการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และย่อมถือว่าไม่มีการไต่สวนข้อเท็จจริง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งประเด็นพิจารณาว่า การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ ในขณะที่นายรังสรรค์ แสงสุข ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ยังคงดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น ย่อมเป็นการพิจารณาและวินิจฉัยโดยไม่มีการไต่สวนข้อเท็จจริงเรื่องนี้กับผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือผิดกฎหมายอย่างชัดแจ้ง (๓.๒) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีการไต่สวนข้อเท็จจริงตามที่กล่าวข้างต้น ย่อมเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับกรนั้น (๓.๓) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดในสาระสำคัญ คือ คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ เรื่อง ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กล่าวอ้างนั้น ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แต่คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างประกอบการพิจารณาเรื่องนี้

/เป็นความเห็น...

เป็นความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จ ที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ ระบุเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ และเรื่องเสร็จ ที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ ระบุเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ อันเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดมาภายหลัง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พังความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาทั้งสองฉบับดังกล่าวแล้วอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาหรือมีความจงใจโดยมิชอบเกี่ยวกับการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ จึงเป็นความผิดพลาดในการรับฟังข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาทั้งสองฉบับนี้ก็ป็นหลักฐานยืนยันว่า กระบวนการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ มิได้เกิดจากเจตนาหรือมีความจงใจโดยมิชอบ หากแต่เป็นเพราะความไม่ชัดเจนของกฎหมายหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ จึงทำให้มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชและมหาวิทยาลัยศิลปากรต้องขอหารือต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าว และกรณีอย่างเดียวกันกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงนี้ ก็ยังเกิดกับมหาวิทยาลัยศิลปากร และอาจเกิดกับสถาบันอุดมศึกษาแห่งอื่นๆ อีกเช่นกัน และเมื่อมีความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาและได้รับหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖(๒.๕)/๔๐๔๖ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ ส่งความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ เพื่อทราบและถือปฏิบัติตามแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ปฏิบัติตาม โดยมีคำสั่ง ที่ ๖๒๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ ยกเลิกการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ รายนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ซึ่งบุคคลทั้งสามก็นำเงินมาคืนแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงและนำส่งคืนคลังแผ่นดินแล้ว จึงไม่มีความเสียหายใดๆ เกิดกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงและราชการ (๓.๔) การกระทำโดยรับฟังข้อกฎหมายผิดพลาดในสาระสำคัญ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตั้งประเด็นวินิจฉัยประการแรกว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อมีมติว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็ก้าวข้ามไปวินิจฉัยว่า มีบุคคลใดมีส่วนเกี่ยวข้องและต้องรับผิดชอบในการออกคำสั่งดังกล่าว โดยไม่วินิจฉัยก่อนว่า คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวครบองค์ประกอบเป็นความผิดวินัยหรือความผิดอาญาหรือไม่ อย่างไร จึงผิดพลาดในข้อกฎหมายที่เป็น

/สาระ...

สาระสำคัญเพราะมีหลักกฎหมายว่าความผิดทางปกครอง นั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นความผิดทางแพ่ง ความผิดทางวินัยหรือความผิดทางอาญาด้วย เพราะมีฉะนั้นแล้ว ถ้าหากต่อมาองค์กรที่มีอำนาจวินิจฉัย ได้วินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ย่อมต้องดำเนินการกับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดให้รับผิดชอบทั้งทางวินัยและอาญาเช่นกัน (๓.๕) การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและชี้มูลความผิดโดยไม่มีการไต่สวนข้อเท็จจริง รวมทั้งนำการจ้างเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยกับการต่อเวลาราชการหรือการขยายเวลาราชการมาผูกโยงเกี่ยวเรื่องเข้าด้วยกัน โดยเฉพาะการพิจารณาคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้แก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาประเด็นดังกล่าวเลย ย่อมเป็นการกระทำโดยไม่สุจริต และคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ระบุอย่างชัดเจนว่า อาศัยอำนาจ (ตามกฎหมาย) หนังสือที่ ๐๕๐๘/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และครั้งที่ ๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ดังนั้น แม้คำสั่งนี้จะลงนามโดยรองศาสตราจารย์ นพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและแผน รักษาราชการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ตาม แต่โดยนิตินัยแล้วเป็นคำสั่งของมหาวิทยาลัยรามคำแหง การโต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการโต้แย้งคำสั่งของสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ทั้งนี้ พิจารณาเทียบเคียงตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองกลาง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๖๔/๒๕๕๑ ซึ่งการพิจารณาและชี้มูลความผิดกับผู้ฟ้องคดี และนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ ในกรณีนี้จึงไม่สุจริต และเป็น การเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง (๓.๖) การกระทำโดยนักกฎหมายที่ยกเลิกแล้วมาพิจารณาย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นักกฎหมายที่ยกเลิกแล้วหรือนักกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังมาพิจารณาเป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากตามบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีกล่าวหานายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี ว่ากระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุ

/ราชการ...

ราชการในบังคับประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล โดยมีขอบ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล ได้รับบำเหน็จบำนาญจากการ ต่ออายุราชการ นั้น ตามวันเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนใน สถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ อันเป็นมูลเหตุแห่งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าได้กระทำการฝ่าฝืน ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว โดยผลของประกาศ ก.พ.อ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การต่อเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ (๓.๗) กรรมการ ป.ป.ช. บางรายมีลักษณะ ต้องห้ามไม่ให้ร่วมพิจารณาและมีมติ เนื่องจากนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีภริยาชื่อ นางกุลยา วิวิตเสวี อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง นางกุลยา วิวิตเสวี อาจโกรธเคืองหรือไม่พอใจการบริหารงานของผู้ฟ้องคดีในการทำหน้าที่บริหาร เพราะนางกุลยา วิวิตเสวี เป็นอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นอาจารย์ร่วมคณะเดียวกันกับนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ ซึ่งเป็นผู้มีหนังสือร้องเรียน กล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประกอบกับกรณีของบุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการปฏิบัติงาน หน้าห้องทำงานของนายวิชัย วิวิตเสวี ในปัจจุบัน คือ นายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ ซึ่งอดีต เคยเป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยรามคำแหง ถูกจ้างบรยายได้ ตำแหน่งนิติกร เทียบเท่า ระดับ ๖ สังกัดกองคลัง สำนักงานอธิการบดี ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งให้ ยุบอัตราที่นายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ ครองอยู่และให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๐๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งบุคคลดังกล่าวอาจมีความโกรธเคืองต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. จึงเข้าข่ายมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้าร่วมประชุมพิจารณา และมีมติในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๒ ประกอบกับ มาตรา ๔๖ (๑) คือ รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหามาก่อนและถือว่ามีสภาพร้ายแรง เป็นปฏิปักษ์ต่อความเป็นกลางและความเป็นธรรม ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๖ อีกด้วย การที่นายวิชัย วิวิตเสวี เข้าร่วมพิจารณา สำนวนการไต่สวนและมีมติในเรื่องนี้ด้วย มติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (๔) การมีคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (๔.๑) การออกคำสั่งตามรายงาน

เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหา คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย (๔.๒) เรื่องนี้มีการหารือขอความเห็นจากสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกา เมื่อเลขาธิการกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือพร้อมความเห็น ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาระยะเวลาการดำเนินการ ของงานสารบรรณทั้งสองหน่วยงานแล้ว ย่อมเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการโดยไม่ได้พิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะมีเอกสารจำนวนมากถึง ๑,๐๓๓ แผ่น (๔.๓) การออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีพ้น กำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องออกคำสั่งลงโทษ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง คือ ภายในวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ อันเป็นการพ้นกำหนดเวลา ๓๐ วัน นับแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับเรื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเกินระยะเวลาที่กฎหมาย กำหนด (๕) การพิจารณาและมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีแถลงการณ์ด้วยวาจา ผู้ฟ้องคดีขอหน้าที่ปรึกษา ทางกฎหมายเข้าร่วม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ปฏิเสธ อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มิได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ บัดนี้ได้พ้นเวลาเก้าสิบวันดังกล่าวแล้ว

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

๑. เพิกถอนกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนมติชี้มูลความผิด ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ ระเบียบวาระที่ ๓.๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เพิกถอนคำสั่ง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

๒. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการและคืนสิทธิต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ อยู่ก่อนวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีดังเดิม

/๒.๑ ให้...

๒.๑ ให้ชดใช้เงินเดือนและสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันฟ้องคดี เป็นเวลา ๔ เดือน ๙ วัน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๗๖๔,๘๐๐ บาท โดยมีรายละเอียด ดังนี้ เงินเดือน ๖๔,๓๕๐ บาท เงินประจำตำแหน่ง ๓๙,๙๐๐ บาท เงินค่าตอบแทนประธานโครงการจัดการศึกษา ๗๕,๐๑๐ บาท รวมเดือนละ ๑๗๙,๒๕๐ บาท

๒.๒ ให้ชดใช้เงินเดือนและสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๑๗๙,๒๕๐ บาท จนกว่าผู้ฟ้องคดีจะได้กลับเข้ารับราชการคืนตามเดิม

ศาลมีคำสั่ง ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ไม่รับคำฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และคำขอให้เพิกถอนกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริง และสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒-๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๓ ระเบียบวาระที่ ๓.๓ และคำขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไว้พิจารณา คงรับคำฟ้องไว้เฉพาะที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำขอข้อที่ ๑ ที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ และคำขอข้อ ๒ และมีคำสั่งเรียกสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้อง ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ และลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น และมีคำขอ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ขอให้ศาลมีคำสั่งไต่สวนฉุกเฉิน ศาลมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้การว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่นายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือกระทำผิดต่อหน้าที่ราชการในการออกคำสั่งขยายระยะเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัย

/รามคำแหง...

รามคำแหง โดยมีขอบทำให้บุคคลทั้งสองได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการดังกล่าว เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การดำเนินการออกคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ใดแล้ว และได้ส่งความเห็นให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัย ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน จึงไม่มีอำนาจที่จะแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยให้ถือรายงานเอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ได้สองสถาน คือ ไล่ออกหรือปลดออก แล้วแต่กรณี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีผลผูกพันองค์กรต่างๆ ตามนัยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖

การทุจริตต่อหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คณะรัฐมนตรีมีมติวางแนวทางการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ให้ไล่ออกจากราชการสถานเดียว ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเหมาะสมแล้ว ที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเมื่อพ้นระยะเวลาสามสิบวันนับแต่ทราบเรื่อง นั้น ยังมีความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการสั่งลงโทษผู้ถูกชี้มูลตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สำนักงาน ป.ป.ช. และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง จนสุดท้ายได้มีการหารือไปที่คณะกรรมการกฤษฎีกา และภายหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับแจ้งผลการหารือการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

/ตามมติ...

ตามมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จากคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แม้จะพ้นระยะเวลาสามสิบวัน นับแต่วันที่รับเรื่องก็ตาม แต่กำหนดระยะเวลาดังกล่าวก็เป็นเพียงมาตรการเร่งรัดเท่านั้น ไม่ทำให้คำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการดำเนินการของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด จึงไม่จำเป็นต้องชดใช้เงินเดือนหรือสิทธิประโยชน์คืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เหตุที่มีการฟ้องคดีนี้ สืบเนื่องมาจากนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงกับพวก มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ กล่าวหานายรังสรรค์ แสงสุข และผู้ฟ้องคดีกับพวกไปยังผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหานายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงกับพวกว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในบังคับประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมิชอบ ทำให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล ได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการดังกล่าว หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอสำนวนไต่สวนข้อเท็จจริงต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณามีมติ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๓๘ วรรคสามและวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ประชานกรรมการ ป.ป.ช. จึงส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้ฟ้องคดีที่ ๓

/เพื่อพิจารณา...

เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยและส่งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา ตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้วแต่กรณี ประธานกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๕๘๗๑ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

กรณีผู้ร้องเรียนมีสาเหตุโกรธเคืองหรือไม่พอใจผลการสรรหาตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือการทำหน้าที่บริหารของผู้ฟ้องคดี และนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ แจ้งข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงในฐานะพยานแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่ นั้น ไม่มีผลต่อความชอบด้วยกฎหมายของการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และการวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดห้ามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิให้รับฟังผู้กล่าวหา การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจในการใช้ดุลพินิจซึ่งนำพยานหลักฐานทั้งปวงได้ตามที่เห็นสมควร ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ เนื่องจากแจ้งข้อกล่าวหาแตกต่างจากที่ระบุในคำสั่งแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้มีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน เรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ โดยดำเนินการไต่สวนหาข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนแล้วทำความเห็นเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งนี้ หากการดำเนินการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดฐานอื่นนอกเหนือจากคำกล่าวหาที่ระบุไว้ในคำสั่งหรือกรณีที่ปรากฏต่อมาภายหลังว่าการไต่สวนพาดพิงไปถึงบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีส่วนร่วมหรือเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดในเรื่องที่ไต่สวนนั้น ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งดังกล่าวมีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไป ขั้นตอนการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏว่า มีการโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเรื่องดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามว่า ได้รับทราบข้อกล่าวหาและเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ซึ่งเป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๖

/เมื่อคำสั่ง...

เมื่อคำสั่งดังกล่าวได้ระบุถึงกรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการโดยการออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีขอบแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่รับฟังพยานหลักฐานให้ปราศจากข้อสงสัยเสียก่อนทำการแจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานจากพยานเอกสารและพยานบุคคล รวมทั้งสิ้น ๕๐ รายการ และเมื่อมีพยานหลักฐานเพียงพอแล้ว จึงแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาข้างต้น เมื่อได้ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานครบถ้วน โดยปราศจากข้อสงสัยแล้ว จึงนำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา จึงถือว่าไม่มีการไต่สวนและอ้างว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ถูกต้องตามวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามว่าได้รับทราบข้อกล่าวหาและเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ และผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้กล่าวถึงการขยายเวลาราชการของนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโมฆิต อินทวงศ์ รวมถึงหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ กรณีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ซึ่งได้ถูกยกเลิกไปตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่อเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ไว้ด้วย จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจข้อกล่าวหาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อกล่าวหาอย่างดีแล้ว อีกทั้งยังได้ต่อสู้ในประเด็นที่ถูกกล่าวหาอย่างเต็มที่แล้ว

ที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาด โดยรับฟังความคิดเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งมีการวินิจฉัยในภายหลังนั้น เห็นว่าตามเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือน

ในสถาบัน...

ในสถาบันอุดมศึกษา ก็เพื่อต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบัน
 อุดมศึกษาที่มีตำแหน่งทางวิชาการ ได้แก่ ศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์
 เป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่สอนและวิจัย หรือทำหน้าที่วิจัยเฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และ
 (๒) และให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวรับราชการต่อไปเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น
 ข้อกฎหมายดังกล่าว จึงมีความชัดเจนอยู่ในตัวแล้ว ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำความเห็นของ
 คณะกรรมการกฤษฎีกาตามเรื่องเสร็จ ที่ ๕๒๒/๒๕๕๘ และ ที่ ๑๑๙/๒๕๕๙ มากี่เพียง
 สนับสนุนความเห็นทางกฎหมาย ซึ่งสามารถกระทำได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีกับพวกมีคำสั่ง
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๕๘ ขยายเวลาให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ
 สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ซึ่งเป็นตำแหน่งผู้บริหาร ไม่ต้องตามหลักเกณฑ์
 ดังกล่าว และเป็นการกระทำผิดวินัย จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน
 ในสำนวนการไต่สวนอย่างสุจริตตามกฎหมาย หากได้รับฟังความเห็นของคณะกรรมการ
 กฤษฎีกาที่ได้วินิจฉัยไว้ภายหลังมาเป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดีไม่ สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี
 ที่ว่า ไม่ปรากฏความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงและทางราชการนั้น เห็นว่า
 การที่บุคคลซึ่งผู้ฟ้องคดีขยายเวลาราชการให้ได้นำเงินกลับมาคืนแก่มหาวิทยาลัย
 รามคำแหงแล้ว ก็ไม่อาจทำให้การกระทำที่เป็นความผิดอาญาแผ่นดินและความผิด
 ทางวินัยที่สำเร็จไปแล้วกลับเป็นไม่มีความผิดไปได้ สำหรับข้ออ้างที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 รับฟังข้อกฎหมายผิดพลาดในสาระสำคัญโดยไม่วินิจฉัยว่าครบองค์ประกอบความผิด
 ทางวินัยและอาญาหรือไม่ อย่างไร นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักงานคณะกรรมการ
 การอุดมศึกษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นรองประธานกรรมการ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัย
 รามคำแหง ที่ ๕๗๙/๒๕๕๘ ให้เป็นคณะกรรมการประเมินความเหมาะสมการขยาย
 เวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาแล้วได้เสนอเรื่องดังกล่าว
 เพื่อให้สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงอนุมัติขยายเวลาให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ
 สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อถึงสิ้นปีงบประมาณ
 เมื่ออายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์โดยฝ่าฝืนกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเห็นว่า
 การกระทำของผู้ฟ้องคดี นายรังสรรค์ แสงสุข และนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ เป็นการกระทำ
 ที่มีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทนเพื่อแสวงหา
 ประโยชน์โดยมิชอบจากการขยายเวลาราชการให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก
 ที่เกษียณอายุราชการ เพื่อให้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางราชการ ซึ่งเบิกจ่าย
 จากงบประมาณแผ่นดิน เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหาย อันมีมูลความผิด

/ทางวินัย...

ทางวินัยร้ายแรงและมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗
 ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ครบองค์ประกอบความผิดทางวินัย
 และอาญาแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการโดยไม่สุจริตและเลือกปฏิบัติในการชี้มูลผู้ฟ้องคดี และ
 นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าคำสั่งดังกล่าวมีบุคคลอื่นด้วย นั้น
 ขอชี้แจงว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องตั้งอยู่บนข้อเท็จจริง
 และพยานหลักฐาน โดยมุ่งดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับ
 เรื่องกล่าวหาเป็นหลักและต้องพิจารณาถึงรายละเอียดการกระทำของแต่ละคนว่าเป็น
 ความผิดอย่างไรหรือไม่ ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดี
 กับพวกกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจในการพิจารณาและวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี
 ได้โดยชอบ หากจำเป็นต้องชี้มูลบุคคลอื่นด้วยไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็หาได้กระทำการ
 อันเป็นการเลือกปฏิบัติตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่ประการใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี
 จึงไม่อาจรับฟังได้ กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลา
 ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการ
 การอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ได้ถูกยกเลิกไปแล้วนั้น ขอชี้แจงว่า
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีโดยพิจารณาจากบทบัญญัติของ
 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙
 วรรคหนึ่ง เป็นหลัก แล้วจึงนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของ
 ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
 ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ มาประกอบการพิจารณาเพื่อให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของ
 บทบัญญัติดังกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์
 เพื่อต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่ง
 วิชาการเท่านั้น หาได้ประสงค์ที่จะต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการในตำแหน่ง
 ทางบริหารด้วยแต่อย่างใด ทั้งนี้ แม้ว่าหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขยาย
 ระยะเวลาราชการตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ จะได้ถูกยกเลิกไป
 ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่อเวลาราชการของข้าราชการ
 พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้วก็ตาม แต่หลักการและวัตถุประสงค์ดังกล่าว
 ที่สามารถต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาได้เฉพาะ

/ในตำแหน่ง...

ในตำแหน่งวิชาการเท่านั้น ก็ยังคงปรากฏอยู่ในประกาศ ก.พ.อ. ฉบับที่แก้ไขด้วยเช่นกัน ดังปรากฏในข้อ ๕ ซึ่งกำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่จะได้รับการพิจารณาให้ต่อเวลาราชการต้องมีคุณสมบัติดังนี้... (๔) ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย...”

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. และนายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ เลขาธิการของนายวิชัย วิวิตเสวี รู้เห็นเหตุการณ์และมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ในการประชุมครั้งที่ ๒๙๐-๓๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยเห็นว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานใด ตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี และการที่ภริยาของนายวิชัย วิวิตเสวี เป็นบุคลากร และนายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ เคยเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ก็หาใช่เป็นเหตุ ตามมาตรา ๔๖ ซึ่งต้องห้ามนายวิชัย วิวิตเสวี เข้าร่วมพิจารณาตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ประการใด ดังนั้น การพิจารณาและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วย กฎหมาย กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า คำสั่งที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อพ้นสามสิบวันนับแต่วันรับเรื่องนั้น เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังกล่าว เป็นบทเร่งรัดให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และไม่ปรากฏถ้อยคำตาม บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดบัญญัติให้คำสั่งที่ออกโดยผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๙๓ เป็นอันเสียไปหากไม่ลงโทษภายในสามสิบวัน ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การรับฟัง ข้อเท็จจริงในคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะฟังข้อเท็จจริงไปทางใดย่อมเป็นดุลพินิจของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่สั่ง โดยอาศัยมติดังกล่าว ไม่อาจถือว่าเป็นการกระทำที่มีชอบอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจดังกล่าวต้องอยู่ในบังคับ ของวรรคสองของมาตรานี้ ที่บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึง การวินิจฉัยชี้มูลขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญนั้น จากบทบัญญัตินี้ ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ยอมมีอาจ...

ยอมมิอาจฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ และจาก บทบัญญัตินี้เช่นกัน นอกจากการฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็น การใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ถูกกล่าวหา มิอาจฟ้อง ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาตามมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อีกด้วย เพราะการดำเนินการทางวินัยกรณีเช่นนี้ เป็นคนละกรณีกับ การดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป กล่าวคือ เป็นการดำเนินการ ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณา โทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วย การบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น และผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจ ในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก การฟ้องดังกล่าว จึงเท่ากับฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้นเอง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีและมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ไม่มีบทบัญญัติ ของกฎหมายใดห้ามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิให้รับฟังผู้กล่าวหาซึ่งมีเหตุ โกรธเคืองหรือไม่พอใจผลการสรรหาตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือ การทำหน้าที่บริหารของผู้ฟ้องคดี และนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ ผู้กล่าวหา แจ้งข้อความ ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงในฐานะพยานนั้น ย่อมชี้ให้เห็นว่าการได้สวนข้อเท็จจริงในคดีนี้ ไม่ได้กระทำโดยละเอียดรอบคอบเป็นพิเศษ และไม่ได้รับฟังข้อเท็จจริงจากผู้เกี่ยวข้อง ทุกฝ่ายให้ยุติชัดเจนจนปราศจากข้อสงสัยเสียก่อน ซึ่งไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี กรณี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีตามระเบียบคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการได้สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจข้อกล่าวหาและยังได้ต่อสู้ในประเด็นที่ถูกกล่าวหาแล้วนั้น ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้ง ข้อกล่าวหาแต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีลงนามในคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๖๕๗/๒๕๔๙

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๙ คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๖๕๘/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๙ คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๔๗๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๙ และคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๔๗๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๙ จ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ได้รับค่าตอบแทนในตำแหน่งอธิการบดีและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งซ้ำซ้อนกันกับค่าจ้างเป็นรายเดือนในการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น โดยมีได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการหรือเกี่ยวข้องกับกรออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ ทำให้นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้วยเลย ตามหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีกล่าวถึงการดำเนินการเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ ให้กับนายรังสรรค์ นางรำไพ และนายໄໝษิต ก็เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นว่าอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับคนละฉบับกัน และมีเงื่อนไข หลักเกณฑ์ และวิธีพิจารณาที่แตกต่างกันกับการดำเนินการเกี่ยวกับการจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้ชี้แจงอย่างชัดเจนว่า ไม่มีข้อกฎหมายใดห้ามมิให้จ้างพนักงานมหาวิทยาลัยจากงบรายได้ในการดำรงตำแหน่งผู้บริหาร การลงนามในคำสั่งจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าวเป็นไปตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในฐานะเป็นรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร และขณะลงนามในคำสั่งจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าว ทั้งนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ได้พ้นจากการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาแล้วด้วย

กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้พิจารณาและมีมติโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฟังไม่ขึ้น เพราะตามมติการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ วาระที่ ๓.๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ นั้น มีการตั้งประเด็นพิจารณาว่า การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ ให้แก่นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์

/เพื่อทำการ...

เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ ในขณะที่นายรังสรรค์ แสงสุข ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล และ นายໄໝษิต อินทวงศ์ ยังคงดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อเห็นว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงตั้งประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่าบุคคลใดบ้างที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับและต้องรับผิดชอบในการออกคำสั่งดังกล่าว ทั้งๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการหรือเกี่ยวข้องกับกรออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ แต่อย่างใดเลย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและวินิจฉัยว่า การกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดีมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทนเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการขยายระยะเวลาราชการให้กับนายรังสรรค์กับพวกที่เกษียณอายุราชการเพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ เบิกจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหาย ทั้งๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า การลงนามในคำสั่งจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ให้เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหงทำให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ได้รับค่าตอบแทนในตำแหน่งอธิการบดีและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซ้ำซ้อนกับค่าจ้างเป็นรายเดือนในการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น การพิจารณาและการวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงเป็นการพิจารณาและมีมติในเรื่องที่ไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ อันเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น

กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีลักษณะต้องห้ามที่มีให้เข้าร่วมพิจารณาและมีมติตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น มีข้อเท็จจริงเห็นได้ชัดเจนว่า นางกุลยา วิวิตเสวี ภริยาของนายวิชัย วิวิตเสวี เป็นอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นอาจารย์คณะเดียวกัน

/กับนาย...

กับนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ ซึ่งเป็นผู้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จริง และ นายปรีชา กสิวิเศษธรรม เลขานุการของนายวิชัย วิวิตเสวี เคยเป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยรามคำแหง ลูกจ้างงบประมาณรายได้ ตำแหน่งนิติกร เทียบเท่าระดับ ๖ สังกัดกองคลัง สำนักงานอธิการบดี ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีคำสั่งยุบอัตราและให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จ ดังนั้น นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. จึงเข้าข่ายลักษณะต้องห้ามมิให้เข้าร่วมประชุมพิจารณาและมีมติในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๒ ประกอบมาตรา ๔๖ และถือว่ามีสภาพร้ายแรงเป็นปฏิปักษ์ต่อความเป็นกลางและความเป็นธรรม ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๖ อีกด้วย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๙๐-๓๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยเห็นว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดชี้ให้เห็นว่าเป็นไปตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการพิจารณาภายหลังที่นายวิชัย วิวิตเสวี ได้เข้าร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒-๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ แล้ว และไม่เคยแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอีกประการหนึ่งด้วย กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า การฟ้องคดีนี้เท่ากับฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองจึงมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา นั้น เห็นว่า ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดทางวินัยเป็นเหตุให้ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นมีคำสั่งลงโทษทางวินัย ศาลปกครองรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้ เช่น คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๐๕/๒๕๕๑ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๘/๒๕๕๓ ซึ่งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ แม้จะผูกพันองค์กรพิจารณาอุทธรณ์ก็ตาม แต่ไม่ผูกพันการพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง เมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผิดในสาระสำคัญมีผลทำให้คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และที่สำคัญในคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีความเห็นชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด โดยเห็นว่าการดำเนินการต่อเวลาราชการดังกล่าวผู้อุทธรณ์ทั้งสามรายมิได้ดำเนินการโดยลำพัง แต่หากเป็นการดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่ ก.พ.อ. กำหนด ตามหนังสือสำนักงาน

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โดยสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีมติเห็นชอบ และในเวลาต่อมาเมื่อมีความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ผู้ได้รับการต่อเวลาราชการไม่สามารถดำรงตำแหน่งบริหารได้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ได้มีคำสั่งยกเลิกการต่อเวลาของนายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล ทั้งนี้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยื่นคำให้การเพิ่มเติมทำนองเดียวกับคำให้การ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำให้การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกับคำให้การและเพิ่มเติมด้วยว่า การวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ทุกประการ จากการสอบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ปรากฏหลักฐานใดที่ชี้ให้เห็นว่า นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีและไม่มีกฎหมายใดห้ามมิให้รับฟังปากคำพยานที่เป็นผู้กล่าวหา นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็หาได้รับฟังข้อเท็จจริงยุติตามถ้อยคำของผู้กล่าวหาเพียงผู้เดียว ทั้งการไต่สวนข้อเท็จจริงในคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แสวงหาพยานหลักฐานรวมทั้งหมดถึง ๕๐ รายการ ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีสามารถต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่แล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีได้หยิบยกประเด็นที่นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีขึ้นต่อสู้แต่ประการใด และเมื่อได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากทุกฝ่ายจนครบถ้วนแล้ว จึงได้มีมติชี้มูลความผิดทั้งทางอาญาและทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เรื่อง ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในบึงบอระเพ็ด พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น ตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ มีการระบุกรณีการกระทำของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับเรื่องการขยายเวลาราชการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในบึงบอระเพ็ด พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว และผู้ฟ้องคดีก็ได้

/ลงลายมือ...

ลงลายมือชื่อไว้ว่าได้รับทราบข้อกล่าวหาและเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว หาไม่แล้ว ผู้ฟ้องคดีคงจะไม่ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการไว้ในหนังสือชี้แจงข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีด้วย กรณีผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพียงแต่แจ้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโมษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับค่าตอบแทนซ้ำซ้อนกับค่าตอบแทนในตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาและวินิจฉัยเกี่ยวกับเรื่องและผู้ฟ้องคดีได้เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทนโดยมิชอบในการขยายเวลาราชการให้นายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก ที่เกษียณอายุราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีโดยปรากฏรายละเอียดที่กล่าวถึงการดำเนินการเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกไว้อย่างครบถ้วนแล้ว ซึ่งจากพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกับพวกดังกล่าว มีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นข้อเท็จจริงและพฤติการณ์เรื่องเดียวกันกับที่ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วและเป็นที่มาของการมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและมีมติโดยมีนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากรู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมาก่อนซึ่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า คำว่ารู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมาก่อนนั้น ตามมาตรา ๔๖ (๑) หมายถึง การได้รู้เห็นเหตุการณ์โดยอยู่ด้วยในขณะที่เกิดเหตุ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานใดมาแสดงให้เห็นได้ว่าในขณะที่เกิดเหตุการณ์เกี่ยวกับการที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ นายวิชัย วิวิตเสวี เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมาก่อนหรือไม่ อย่างไร แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอ้างแต่เพียงเหตุที่นายวิชัย วิวิตเสวี มีภริยาเป็นอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และเป็นอาจารย์คณะเดียวกันกับผู้กล่าวหา และมีเลขานุการที่เคยเป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยรามคำแหง ว่านายวิชัย วิวิตเสวี เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังกล่าวหามาก่อน ตามมาตรา ๔๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยปราศจากเหตุผลหรือพยานหลักฐานอื่นใดที่สนับสนุนให้เชื่อถือได้ และสอดคล้องกับมติที่ประชุมครั้งที่ ๒๙๐-๓๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีมติดังกล่าวหลังการชี้มูลแล้ว แต่ถือเป็นการยืนยันตามหลักกฎหมายที่มีอยู่เดิม และกรณีดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งมีความเห็นในคำวินิจฉัยว่าพฤติการณ์ในการดำเนินการต่อเวลาราชการดังกล่าวไม่มีมูลเหตุจงใจหรือมีเจตนาทุจริตหรือประพฤติมิชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้แต่อย่างใด จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่ผู้ถูกกล่าวหา ตามนัยคำวินิจฉัยข้อหาหรือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ ๘๒/๒๕๓๗ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอเรียนว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกับพวกที่ได้กระทำการอันมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทน ย่อมชี้ให้เห็นชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีมีมูลเหตุจงใจหรือมีเจตนาทุจริตหรือประพฤติมิชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการกระทำความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอยืนยันว่า กรณีผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหา) ที่ถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญย่อมมีอาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมว่า เกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ระเบียบวาระที่ ๕.๕ ได้มีมติอนุมัติให้แต่งตั้งรองอธิการบดีฝ่ายต่าง ๆ และมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ แต่งตั้งรองอธิการบดี ซึ่งแก้ไขโดยคำสั่งสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ โดยผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๙ คณะเศรษฐศาสตร์ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายบริหาร อีกตำแหน่งหนึ่ง จึงเห็นได้ว่าการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นไปตามกรอบของกฎหมายและโครงสร้างการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยรามคำแหงและกระทำโดยสภามหาวิทยาลัย

/รามคำแหง...

รามคำแหง ไม่ปรากฏว่ากระทำโดยไม่ชอบหรือโดยทุจริตเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์ที่มีขอบด้วยกฎหมายแต่ประการใด เกี่ยวกับการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองประธานกรรมการคณะกรรมการประเมินความเหมาะสมการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๕๗๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘ ได้เข้าร่วมประชุมกรรมการฯ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๘ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๘ และในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๘ เพื่อพิจารณาผู้ผ่านการประเมินและมีความเหมาะสมตรงตามหลักเกณฑ์การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ ก.พ.อ. และมหาวิทยาลัยรามคำแหงกำหนด แล้วมีมติมอบกองการเจ้าหน้าที่ดำเนินการเสนอสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงพิจารณาอนุมัติต่อไป เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมอบหมายและกระทำในรูปแบบขององค์คณะกรรมการ มิได้กระทำโดยลำพังส่วนตัว และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตแต่อย่างใด ทั้งการพิจารณาของคณะกรรมการประเมินความเหมาะสมการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาก็เป็นแต่เพียงการเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาเท่านั้น มิใช่การใช้อำนาจวินิจฉัยสั่งการ ซึ่งการขยายเวลาราชการกระทำโดยมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมประชุมเพื่อพิจารณาขออนุมัติจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เสนอโดยกองการเจ้าหน้าที่แล้วได้มีมติจ้างผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหงเพื่อปฏิบัติหน้าที่สอนหรือวิจัย ซึ่งทั้งนายรังสรรค์ แสงสุข นายไชยฉัตร อินทวงศ์ และนางรำไพ สิริมนกุล มีภาระงานสอนหรือวิจัยอยู่จริง จึงเห็นได้ว่า การพิจารณากระทำในรูปแบบขององค์คณะกรรมการ มิได้กระทำโดยลำพังส่วนตัว และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวโดยเจตนาทุจริตแต่อย่างใด การไต่สวนข้อเท็จจริงไม่ครบถ้วนในสาระสำคัญ ไม่ได้เรียกคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย (ก.ม.) ทำหน้าที่แทนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) มาให้ถ้อยคำถึงเหตุผลและความจำเป็นในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ไม่ได้เรียกกรรมการสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงมาให้ถ้อยคำถึง

/เหตุผล...

เหตุผลและความจำเป็นในการมีมติให้ขยายเวลาราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนั้น จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สวนข้อเท็จจริงไม่ครบถ้วนในสาระสำคัญตรงตามเจตนารมณ์ของระบบได้สวน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงว่า เมื่อนายรังสรรค์ แสงสุข ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง อีกสมัยหนึ่งแล้ว นายรังสรรค์ แสงสุข เป็นผู้เสนอสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงให้แต่งตั้งนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี ให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัยและรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ตามลำดับ โดยก่อนที่นายรังสรรค์ แสงสุข จะเกษียณอายุราชการ ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ ได้เสนอบันทึกข้อความถึงอธิการบดีขออนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งศาสตราจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จำนวน ๑ อัตรา และขออนุมัติบรรจุนายรังสรรค์ แสงสุข ให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวในระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย ผู้ฟ้องคดีเสนออธิการบดีเพื่อพิจารณาและนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ ในฐานะผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี มีคำสั่งให้เสนอ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง และในการประชุม อ.ก.ม. ซึ่งมีนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ เป็นประธาน และผู้ฟ้องคดีเข้าประชุมด้วย แล้วมีมติอนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง และว่าจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข ตามที่เสนอ ต่อมา เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ แจ้งเรื่องการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ ในฐานะผู้ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ได้อาศัยอำนาจตามมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงและมติ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๕๗๙/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินความเหมาะสมการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา มีนายเฉลิมพล ศรีหงษ์และผู้ฟ้องคดี เป็นประธานกรรมการ และเป็นรองประธานกรรมการ ตามลำดับ และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ได้มีมติอนุมัติให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ขยายเวลาราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปถึงสิ้นปีงบประมาณเมื่ออายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ โดยมีนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ ในฐานะผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี ลงชื่อประกาศมติดังกล่าว และนายนพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและวางแผน รักษาราชการแทนอธิการบดี ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม

๒๕๔๘ สั่งให้ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติ สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงทั้งสองครั้ง โดยมีชื่อนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายไพเชต อินทวงศ์ อยู่ในบัญชีดังกล่าวด้วย จึงเห็นได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี กับพวก มีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทนเพื่อแสวงหา ประโยชน์โดยมิชอบ จากการขยายเวลาราชการให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก ที่เกษียณอายุราชการเพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ ซึ่งเบิกจ่าย จากงบประมาณของแผ่นดิน เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับความเสียหาย มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง มาตรา ๓๙ วรรคสามและวรรคห้า และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ แล้ว กรณีจึงไม่สามารถนำข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๕๑/๒๕๕๕ มาเทียบเคียงกับคดีนี้ได้

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๐ โดยได้รับฟังสรุป ข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ สังกัดคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัย รามคำแหง ตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไป มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๕ ปี ก่อนหน้าจะได้รับแต่งตั้งเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวว่า รองศาสตราจารย์ รังสรรค์ แสงสุข อธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหงในขณะนั้น รองศาสตราจารย์ เฉลิมพล ศรีหงษ์ รองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการและวิจัย และผู้ฟ้องคดี รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ร่วมกันกระทำการ

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับการมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล และมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๔๗๒/๒๕๔๙ และที่ ๒๔๗๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามลำดับ โดยมีเจตนาพิเศษร่วมกันให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์และรายได้จากการดำรงตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดีและจากตำแหน่งในโครงการพิเศษต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับเรื่องกล่าวหาไว้พิจารณาและมีคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใต้สวนกรณี นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดี รองอธิการบดีมหาวิทยาลัย กับพวก กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล โดยมีชอบ ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ เกี่ยวกับความผิดที่ปรากฏในคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ และความรับผิดเกี่ยวกับการจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/๔๕๘๓ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการใต้สวนข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานต่างๆ และมีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย โดยฝ่ายเสียงข้างมากจำนวน ๓ เสียง เห็นว่า การดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงของนายรังสรรค์ แสงสุข และการดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงของนางรำไพ สิริมนกุล นายโฆษิต อินทวงศ์ นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี ในช่วงระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ จนถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ แม้นายรังสรรค์ แสงสุข จะเกษียณอายุราชการแล้ว เป็นการดำรงตำแหน่งโดยชอบด้วยกฎหมายและมีสิทธิรับเงินค่าตอบแทนประจำตำแหน่งดังกล่าว การออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมาย และนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล

/และนาย...

และนายโฆษิต อินทวงศ์ ชอบที่จะได้รับเงินค่าจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าว ส่วนการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เรื่อง ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ เป็นไปตามหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เรื่อง การขยายเวลาราชการฯ และมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทราบเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ การกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง กับพวก มิได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ในการออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีชอบ ทำให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล ได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ข้อกล่าวหาไม่มีมูล เห็นควรให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ฝ่ายเสียงข้างน้อยจำนวน ๒ เสียง เห็นว่า การที่นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ เกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ได้ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยให้แก่ตนเอง เป็นการไม่เหมาะสม เนื่องจากนายรังสรรค์ แสงสุข สามารถเลือกที่จะดำรงตำแหน่งอธิการบดี หรือขยายเวลาราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่นายรังสรรค์ แสงสุข ได้ดำเนินการเพื่อให้มีการขยายเวลาราชการให้แก่ตนเองในขณะที่ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ จึงเป็นการกระทำโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ต้องเสียเงินจากการขยายเวลาราชการ ได้แก่ เงินตำแหน่งวิชาการ และเงินเดือนข้าราชการ แม้อต่อมาภายหลังจะได้คืนเงินดังกล่าวแล้วก็ตาม ก็ถือว่าได้กระทำความผิดสำเร็จแล้ว การกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น

/ได้ประโยชน์...

ได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณามีมติ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายเสียงข้างมาก จำนวน ๗ เสียง เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง มีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์เพื่อต้องการต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย เท่านั้น คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งขยายเวลาราชการของนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝໄໝ อินทวงศ์ เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าวยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามลำดับ เป็นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ด้วย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยก่อนที่นายรังสรรค์ แสงสุข จะเกษียณอายุราชการ ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้เสนอบันทึกข้อความถึงอธิการบดี ขออนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งศาสตราจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จำนวน ๑ อัตรา และขออนุมัติบรรจุนายรังสรรค์ แสงสุข ให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวในระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย มีผู้ฟ้องคดีเสนออธิการบดีเพื่อพิจารณา และนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ ในฐานะผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี มีคำสั่งให้เสนอ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหงและในการประชุม อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งมีนายเฉลิมพล ศรีหงษ์เป็นประธาน และผู้ฟ้องคดี เข้าประชุม ได้มีมติอนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัย และว่าจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข ตามที่เสนอ ต่อมา นายนพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและวางแผน รักษาการแทนอธิการบดี มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีชื่อนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝໄໝ อินทวงศ์ อยู่ในบัญชีดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ เมื่อมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการของนายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก เป็นการมิชอบ

/มหาวิทยาลัย...

มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งขยายเวลาราชการของนายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก ปรากฏว่า นายเฉลิมพล ศรีหงษ์และผู้ฟ้องคดี มีการดำเนินการว่าจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและว่าจ้างทุกปี จนนายรังสรรค์ แสงสุข ได้พ้นวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดี การกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี จึงมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทน เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากการขยายเวลาราชการให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก ที่เกษียณอายุราชการ เพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ (รศ.) ซึ่งเบิกจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับความเสียหาย มีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ส่วนฝ่ายเสียงข้างน้อย จำนวน ๑ เสียง เห็นว่า ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนแม้จะฟังได้ว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งขยายเวลาราชการให้แก่ นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าวยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามลำดับ ซึ่งเป็นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) เป็นคำสั่งที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามเรื่องเสร็จ ที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ ก็ตาม แต่พยานหลักฐานก็ยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่า การกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดีมีเจตนาทุจริต ในการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบจากการขยายเวลาราชการให้แก่ นายรังสรรค์ แสงสุข กับพวก อันจะมีมูลเป็นความผิดทางอาญา คงฟังได้เพียงว่า การที่นายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี มีส่วนเกี่ยวข้องในการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม

/กฎหมาย...

กฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคห้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีมติตามคะแนนเสียงข้างมาก ว่าการกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกกล่าวหา มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม กฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ให้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และ ไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาพิพากษาคดี ตามฐานความผิดดังกล่าว ตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ตามมติซึ่งมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แต่เมื่อพ้นระยะเวลา พิจารณาอุทธรณ์แล้ว ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์และแจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ เห็นว่าการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทราบ

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจาก...

/ออกจาก...

ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาก่อนว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ศาลปกครองไม่มีอำนาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ข้อพิพาทในคดีนี้เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะองค์การตามรัฐธรรมนูญใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดโดยตรงตามรัฐธรรมนูญตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่อาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ด้วย เพราะเป็นการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงในคดีนี้แม้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้ศาลเพิกถอนมติดังกล่าว ซึ่งศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในข้อหาดังกล่าว เนื่องจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น หากจะมีผลทางกฎหมายก็จะมีผลทางกฎหมายเฉพาะในความสัมพันธ์ภายในระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ยังไม่มีผลทางกฎหมายออกสู่ภายนอกไปกระทบกระเทือนต่อสิทธิหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี หรือก่อความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะก่อความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องเพิกถอนมติดังกล่าว ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมีใช้ไม่รับคำฟ้องในข้อหาดังกล่าว เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดโดยตรงตามรัฐธรรมนูญตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การได้สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้คำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลจึงสามารถเข้าไปตรวจสอบถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างดังกล่าวที่นำไปสู่การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ โดยไม่จำเป็นต้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนการได้สวนข้อเท็จจริงของ

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยแต่อย่างใด และเหตุที่ศาลรับคำฟ้องที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ออกโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และไม่มีกฎหมายห้ามมิให้ศาลเข้าไปตรวจสอบการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประกอบกับหลักประกันในการฟ้องคดีต่อศาลเป็นหลักการสำคัญอย่างหนึ่งของหลักนิติธรรมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ อีกทั้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็เป็นคนละส่วนกับมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นอกจากนี้บทบัญญัติของมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ใช้บังคับกับผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจตรวจสอบได้ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง และศาลปกครองก็มีอำนาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งและมติดังกล่าว ตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี ดังนี้

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการแรกว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง บทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดระยะเวลาพิจารณาโทษตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาเร่งรัดการดำเนินการของ

/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนให้ต้องกระทำ มิใช่บทบัญญัติที่มีผลทำให้การออกคำสั่งเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ออกเมื่อล่วงพ้นกำหนดเวลา ๓๐ วัน นับแต่ได้รับเรื่องจากประธานกรรมการ ป.ป.ช. เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงไม่อาจรับฟังได้

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการที่สองว่า มีการแจ้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำผิดทางวินัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแก้ข้อกล่าวหาตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงให้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและกำหนดระยะเวลาตามสมควรที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมาชี้แจงข้อกล่าวหาแสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ปากคำประกอบการชี้แจง และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงในเรื่องใดแล้ว ให้ประธานอนุกรรมการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และจัดให้มีการประชุมเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็ว โดยในการประชุมครั้งแรกให้คณะกรรมการไต่สวนพิจารณาเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) การกำหนดแนวทางในการไต่สวนข้อเท็จจริง ตามข้อ ๑๐ (๒) การมอบหมายให้อนุกรรมการคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนปฏิบัติหน้าที่ตามที่มอบหมาย ตามข้อ ๑๙ (๓) การแจ้งข้อกล่าวหา ตามข้อ ๑๔ (๔) เรื่องอื่น ๆ ที่จำเป็น ข้อ ๙ กำหนดว่า ในการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ จะให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน แล้วมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ หรือจะส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือตามหลักฐานที่ปรากฏจากการไต่สวนข้อเท็จจริงก็ได้ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าวให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนแล้ว ข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง

/กำหนดว่า...

กำหนดว่า เมื่อคณะอนุกรรมการได้สวนเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาให้คณะอนุกรรมการได้สวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบข้อกล่าวหาภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบข้อกล่าวหา วรรคสอง กำหนดว่า ในการแจ้งข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะอนุกรรมการได้สวนจัดทำเป็นบันทึกตามแบบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดเท่าที่จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจข้อกล่าวหาได้ดี โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการได้สวนข้อเท็จจริงหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย ข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า คณะอนุกรรมการได้สวนมีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิด จากกฎหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เมื่อมูลเหตุแห่งข้อพิพาทในคดีนี้สืบเนื่องมาจากการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกับพวก กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการพิจารณาเรื่องกล่าวหาดังกล่าว ตามมาตรา ๑๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งในการพิจารณาเพื่อมีมติในเรื่องที่มีผู้กล่าวหาตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องดำเนินการได้สวนข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวด ๔ การได้สวนข้อเท็จจริง และมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการได้สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีกล่าวหาว่านายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และผู้ฟ้องคดีรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงกับพวก กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข และนางรำไพ สิริมนกุล โดยมีขอบ ทำให้นายรังสรรค์และนางรำไพได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดทำบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ โดยที่ในบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ได้กล่าวอ้างถึงคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีกล่าวหานายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย และผู้ฟ้องคดี ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร กับพวก กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ โดยมีขอบ ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับบำเหน็จบำนาญจากการขยายเวลาราชการและได้รับผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่ง และแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ สรุปความได้ว่า นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดีได้ลงนามในคำสั่งจ้างนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ให้เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย โดยได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน แม้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ จะเกษียณอายุราชการแล้วเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ แต่ก็ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการตลอดเวลาที่ดำรงตำแหน่งอธิการบดีและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้รับค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งอธิการบดีและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว ทำให้นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ได้รับค่าตอบแทนในตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือนในการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งซ้ำซ้อนกัน เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น โดยที่การแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดเท่าที่จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจข้อกล่าวหาได้ดี ตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๑๕ วรรคสอง ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า การแจ้งข้อกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ตามบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ ได้มีการแจ้งข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์หรือการกระทำความผิดใด ที่เป็นการกระทำความผิดในการออกคำสั่งขยายระยะเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ

/ในปี...

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่นายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีขอบ ทำให้บุคคลดังกล่าวได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการและได้รับผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่งตามที่มีการขี้อมูลความผิด ซึ่งจะทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ ข้อกล่าวหาและสามารถนำพยานหลักฐานหรือพยานบุคคลมาให้ปากคำประกอบการชี้แจง ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาได้อย่างถูกต้อง อันเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาและเป็นการรับฟัง ความทั้งสองฝ่าย ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการสอบสวนหาข้อเท็จจริง ทั้งนี้ ตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดไว้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ โดยไม่แจ้งข้อกล่าวหาให้ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและระเบียบข้างต้น จึงไม่ชอบ ด้วยมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับระเบียบคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/๔๕๘๓ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาต่อประธานคณะกรรมการไต่สวน โดยได้มีการชี้แจงถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และกระบวนการในการอนุมัติให้ขยายเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ จนกระทั่ง มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการใน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ และต่อมามหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีคำสั่ง ที่ ๖๒๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ ยกเลิกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ายนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ และเรียกเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งส่งคืนคลัง ย่อมถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสรับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอเพื่อมีโอกาสโต้แย้งแสดง พยานหลักฐานของตนแล้ว ซึ่งปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงข้อกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/โดยได้...

โดยได้กล่าวถึงคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เรื่อง ขยายเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ด้วยแล้ว กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงเกี่ยวกับคำสั่งขยายเวลาราชการให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ แล้ว

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการที่สามว่า นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีลักษณะต้องห้ามเข้าร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกฟ้องคดีถูกกล่าวหาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๖ บัญญัติว่า ห้ามมิให้แต่งตั้งบุคคลซึ่งมีเหตุดังต่อไปนี้เป็นอนุกรรมการไต่สวน (๑) รู้เห็นเหตุการณ์หรือเคยสอบสวนหรือพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาในฐานะอื่นที่มีอยู่ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานไต่สวนมาก่อน (๒) มีส่วนได้เสียในเรื่องที่ถูกกล่าวหา (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา (๔) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดา หรือร่วมบิดาหรือมารดากับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา (๕) มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดในฐานะญาติหรือเป็นหุ้นส่วนหรือมีผลประโยชน์ร่วมกันหรือขัดแย้งกันทางธุรกิจกับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา... และมาตรา ๕๒ บัญญัติว่า ห้ามมิให้กรรมการซึ่งมีเหตุตามมาตรา ๔๖ เข้าร่วมประชุมพิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง เว้นแต่เป็นกรรมการซึ่งรู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาเนื่องจากได้รับแต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการไต่สวนคดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีภริยาชื่อนางกุลยา วิวิตเสวี เป็นอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นคณะเดียวกับนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ ผู้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นางกุลยา อาจโกรธเคืองหรือไม่พอใจการบริหารงานของผู้ฟ้องคดีในการทำหน้าที่บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง ประกอบกับนายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ ผู้ปฏิบัติงานหน้าที่เลขานุการหน้าห้องของนายวิชัย เคยเป็นลูกจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตำแหน่งนิติกร เทียบเท่าระดับ ๖ สังกัดกองคลัง สำนักกองคลัง สำนักงานอธิการบดี ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ยุบอัตราที่นายปรีชา ครองตำแหน่งและให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จทำให้นายปรีชา อาจมีความโกรธเคืองต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง นายวิชัย วิวิตเสวี จึงเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา มีลักษณะต้องห้าม มิให้เข้าร่วมประชุมพิจารณา

/มีมติ...

มีมติ การที่นายวิชัยเข้าร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับเรื่องและผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา มีผลทำให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๔๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่าการเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งเข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จะต้องเป็นผู้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่มีการร้องเรียนด้วย การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างโดยยกเพียงเหตุผลว่า นางกุลยา วิวิตเสวี ภริยาของนายวิชัย วิวิตเสวี เป็นอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นคณะเดียวกันกับนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ ผู้ยื่นหนังสือกล่าวหาผู้ฟ้องคดี และนายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ เลขาธิการของนายวิชัย วิวิตเสวี ซึ่งเคยเป็นลูกจ้างของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงอาจโกรธเคืองผู้บริหารของมหาวิทยาลัย นายวิชัย วิวิตเสวี อาจรู้พฤติการณ์เกี่ยวกับเรื่องผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาจากบุคคลดังกล่าว จึงยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่านายวิชัย วิวิตเสวี เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งจะเข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

คดีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการสี่ ซึ่งเป็นประการสุดท้ายว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี เป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เทียงธรรม ขยันหมั่นเพียร และดูแลเอาใจใส่ รักษาประโยชน์ของทางราชการ วรรคสาม บัญญัติว่าการปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง วรรคห้า บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการเอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิด

/ความเสียหาย...

ความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่พิจารณาว่า การกระทำของนายรังสรรค์ แสงสุข นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และผู้ฟ้องคดี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย และรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ตามลำดับ สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง กระทำการทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีออกคำสั่งขยายระยะเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้กับนายรังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงในขณะนั้นโดยไม่ชอบ เป็นเหตุให้บุคคลทั้งสองได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการดังกล่าว เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น เห็นว่า การที่นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนมหาวิทยาลัยรามคำแหง บุคคลดังกล่าวจึงมีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามมาตรา ๑๘ (ก) (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันอีกด้วย ซึ่งบุคคลดังกล่าวจะพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่อง ข้าราชการพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ (เพิ่มเติม) ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๗ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ส่วนตำแหน่งบริหารจะครบวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐ เมื่อมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เรื่อง การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

ข้อ ๑ กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่จะขยายเวลาราชการ ต้องมีคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ดังนี้ (๑.๑) ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ หรือรองศาสตราจารย์ (๑.๒) เป็นผู้เกษียณอายุราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป (๑.๓) มีสุขภาพแข็งแรง ผ่านการตรวจสุขภาพกาย สุขภาพจิต โดยมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลของรัฐรับรองและรับรองไว้ไม่เกิน ๑ ปี (๑.๔) ทำหน้าที่สอนและวิจัย (๑.๕) มีภาระงานตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนด ดังนี้ ... ได้กำหนดให้การขยายระยะเวลาของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับรองศาสตราจารย์ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ ให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ดังนั้น นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งวิชาการอีกฐานะหนึ่ง ย่อมเป็นผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เรื่อง การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้เสนอเรื่องขยายเวลาราชการดังกล่าวต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงเพื่อพิจารณาเสนอ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง และผู้ฟ้องคดีได้ร่วมประชุมสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และได้ร่วมลงมติเห็นชอบให้ขยายเวลาให้ข้าราชการรับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณเมื่ออายุ ๖๕ ปีบริบูรณ์ รวมทั้งสิ้น ๒๐ ราย ซึ่งมีนายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝษิต อินทวงศ์ รวมอยู่ด้วยนั้น เป็นการดำเนินการก่อนที่คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นเรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ เมื่อนับแต่วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ แจ้งเวียนการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาจนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันที่คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นในข้อกฎหมายดังกล่าว จึงอยู่ในช่วงระยะเวลาที่ปัญหาเกี่ยวกับข้อกฎหมายตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่บัญญัติว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับ

/รองศาสตราจารย์...

รองศาสตราจารย์ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่เมื่อมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีอาจใช้บังคับได้ในขณะนั้น เนื่องจากตกอยู่ภายใต้บทเฉพาะกาลตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ที่บัญญัติว่า ภายในระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มิให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับและให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด ทำให้ยังไม่เป็นที่ชัดเจนแก่เจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการพิจารณาอนุมัติขยายเวลาการสอนให้แก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาว่า ข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งทางวิชาการและขณะเดียวกันก็ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารอยู่ด้วย จะเป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะได้รับการขยายเวลาราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้หรือไม่ จึงเป็นกรณีที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงรวมถึงผู้ฟ้องคดีสามารถที่จะมีดุลพินิจพิจารณาความเหมาะสมของข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการระดับรองศาสตราจารย์ เช่น นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ให้เป็นผู้ที่สมควรได้รับการขยายเวลาราชการ เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ ตามความในมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เรื่อง การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้ว่าบุคคลดังกล่าวจะดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการและประเภทผู้บริหารพร้อมกันก็ตาม ตรวบเท่าที่คณะกรรมการกฤษฎีกายังไม่มีความเห็นในปัญหากฎหมายดังกล่าว จึงเป็นเรื่องปกติของกฎหมายที่บัญญัติไว้ไม่ชัดเจนจนต้องมีการตีความกัน และเป็นกรณีตีความก่อนมีความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาลำพังปัญหาดังกล่าวยังไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาทุจริต ประกอบกับผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหนึ่งในยี่สิบคนของสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมให้ขยายเวลาราชการให้แก่ นายรังสรรค์ แสงสุข นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ และข้าราชการอื่นรวม ๒๐ คน มิได้เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีเพียงผู้เดียว

/และเป็น...

และเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เรื่อง การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา กรณีจึงไม่อาจจะฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี เป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด

จากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้วินิจฉัยไว้แล้วข้างต้น จึงรับฟังได้ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ชี้มูลว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ ซึ่งเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เนื่องจากคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้ชดใช้เงินเดือนและสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันฟ้องคดี เป็นเวลา ๔ เดือน ๙ วัน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๗๖๔,๘๐๐ บาท รวมทั้งเงินเดือนและสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๑๗๙,๒๕๐ บาท จนกว่าผู้ฟ้องคดีจะได้กลับเข้ารับราชการคืนตามเดิม นั้น เห็นว่า เมื่อศาลได้วินิจฉัยว่าคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ในการ...

ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลย่อมมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เช่นนี้แล้ว ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เคยมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเดือนและสิทธิประโยชน์ตามที่กฎหมายกำหนดอยู่เดิมต่อไป โดยผู้ฟ้องคดีไม่ต้องฟ้องขอให้ชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว จึงเป็นคดีที่ไม่ต้องชำระค่าธรรมเนียมศาล แต่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลโดยคิดเป็นทุนทรัพย์เป็นเงินจำนวน ๗๖๔,๘๐๐ บาท จำนวนดังกล่าวตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันฟ้องคดี จึงให้คืนเงินค่าธรรมเนียมศาลที่จ่ายไว้ทั้งหมด จำนวน ๑๕,๒๙๖ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

พิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ทั้งนี้ ให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่ง และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนคำขออื่นให้ยก โดยมีข้อสังเกตเพื่อเป็นแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเพื่อให้มีการคืนสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับหากมิได้ถูกลงโทษทางวินัยตามคำสั่งดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ภายใน ๖๐ วัน นับแต่คำพิพากษาถึงที่สุด

นายสุรธีร์ ลิ้มทรัพย์

ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางชนิตา วรพงศ์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นางพวงมณี อังสถาพร

ตุลาการศาลปกครองกลาง

นางจตุภรณ์ แก้วคุ้มภัย พัฒนสิทธิชีวิน

ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายเอกณัฐ จิณเสน

